

Vertelschets 34.2: Het Brood des Levens

Dit verhaal is geschreven vanuit een Joodse jongen die de wonderbare spijziging meemaakt. Het zou zo gebeurd kunnen zijn.

BEGINZIN

In het water glinsteren gouden stralen. Zachtjes golft het water van het meer. De gouden stralen golven zachtjes mee. Met fijngeknepen ogen tuur ik in de grote watervlakte. Wat een geweldig gezicht!

VERTELSCHETS

Een diepe zucht van tevredenheid komt over mijn lippen! Heerlijk, wat een vrijheid! Vandaag geen school bij de rabbi, vandaag niet het werk bij vader in de werkplaats! Nee, vader loopt zelfs naast hem. Met een stevige pas lopen ze rechtdoor. Het smalle rotsachtige pad ligt al voor een groot deel achter hen. Opeens gaat het pad steil omhoog. Voor hen uit steekt de grote heuvelpiek omhoog! Steeds hoger klimmen, steeds dichterbij de hoge heuvels! “Vader, heeft u Hem weleens gezien?” klinkt de vraag over mijn lippen. “Ja natuurlijk, jongen”, klinkt vaders verbaasde antwoord. “Jij hebt Hem toch ook weleens gezien?” “Niet dat ik weet hoor, vader. Hoe ziet Hij eruit dan?” Vaders wenkbrauwen fronsen: “Tsja, eigenlijk gewoon net als iedereen, Hij is niet per se bijzonder. Een tijdje terug is hij bij ons in Kapernaüm komen wonen. Hij is natuurlijk wel veel op reis, maar regelmatig loopt Hij rond in ons stadje. Kijk straks maar goed, je zult Hem wel zien.”

Een lichte teleurstelling maakt zich van mij meester. Hij is niet per se bijzonder ... vaders woorden echoën door in mijn hoofd. Niet per se ... niet ... Maar Hij was toch die bijzondere rabbi, die mensen beter kon maken?! Hij was toch die bijzondere rabbi die heel anders preekte dan alle andere Schriftgeleerden? Dan was Hij toch wel bijzonder? Ik snap er niks meer van. Niet per se bijzonder, maar er zijn wel duizenden mensen het hele meer rondgelopen om die Jezus te kunnen zien. Duizenden mensen laten hun werk achter voor deze man, en dan niet bijzonder? De gedachten duikelen door mijn hoofd heen. Ondertussen klem ik het stukje zeildoek nog eens stevig tegen me aan. “Goed bewaren hoor! Voor jou en papa, anders krijgen jullie nog trek!” Mama’s woorden hadden lief geklonken. Met een zorgzame hand had ze toen dit pakketje in mijn handen gedrukt: vijf broden en twee gebakken vissen!

Andreas kijkt om zich heen. Wat een drukte! Niet normaal, zoveel mensen! Het wordt met de minuut drukker! Het is gewoon één gekrioel van mensen onder hen! Mannen, vrouwen, ja ... moet je kijken! Daar lopen zelfs een paar kinderen! Hoe lang zouden ze al gelopen hebben? Een paar uur? Het moet haast wel, ze waren heel het meer rondgelopen! Onder hen, aan de voet van de heuvel lag hun boot. Nou ja, de boot van Petrus, daar voeren ze altijd mee als ze het meer op wilden! Andreas zet zijn voeten nog eens stevig op de grond. In een mooie cirkel staan ze met z’n twaalven om de Heere Jezus heen, anders lopen de mensen Hem nog omver! “Nou Filippus, wat een mensen!” De stem van de Heere overstemt het rumoer van de hele

mensenmassa. “Hoe komen we nu aan eten?” “Heere”, geschrokken klinkt de uitroep van Filippus, “dat kan toch nooit, al hadden we 200 penningen, dan nog hadden we niet genoeg te eten! We kunnen toch niet voor zoveel mensen brood halen!”

Even schieten de gedachten van Andreas naar het Pascha. Het feest wat er bijna aankomt. Mozes had tegen het volk Israël gezegd dat ze voor broden moesten zorgen. Broden van ongerezen deeg, want voor het rijzen was geen tijd. Tijd om het deeg te laten rijzen was er nu ook niet, maar het was nog veel erger, er was nu zelfs geen deeg! Opeens schiet Andreas overeind. Wat zit hij te dromen en te treuzelen! Voor hij het zelf in de gaten geeft, hoort hij het zichzelf al vragen aan de mensen om zich heen: “Heeft u misschien iets te eten bij u? De Heere vraagt om brood.” “Heeft u misschien iets te eten?” “U dan?” Steeds meer mensen spreekt Andreas. Maar zijn handen blijven even leeg. Steeds ziet hij weer hoe de hoofden van de mensen ‘nee’ schudden. Nog verder gaat Andreas.

Overal om me heen staan of zitten mensen. Het zijn er wel duizenden! Ik geloof nooit dat er zoveel mensen bij ons in Kapernaüm wonen. Ongelooflijk! En moet je kijken, al die mensen kijken dezelfde kant op. Iedereen kijkt omhoog, omhoog naar de ene Man! De Heere Jezus zit daar bovenop de heuvel op een grote steen. Maar wat is dat? Het leek erop dat de Heere Jezus iets ergs aan de discipelen vroeg, want het lijkt wel alsof ze schikken! De discipelen kijken zoekend om zich heen, halen hun schouders op, kijken een keertje terug naar de Heere, dan weer om zich heen ... Hé, nu komt er een discipel in beweging. Kijk, hij loopt bij allemaal groepjes mensen langs. Het lijkt wel alsof hij iets vraagt, want de mensen schudden ‘nee’. “Pap, wat is er aan de hand? Wat is die discipel aan het doen?” “Geen idee, jongen. Als ik het goed zie is het Andreas, een van de vissers van ons stadje. Maar wat hij nu aan het doen is?” Na vaders woorden is het even iets stiller ... Hij verstaat wat woorden: eten ... Heere ... nodig ... Zou het dat zijn? Het kleine pakketje brandt opeens in zijn handen. Zou de Heere dit nodig hebben? De broden en de visjes van zijn moeder? Andreas komt steeds dichterbij! Nu kan ik de woorden zelfs helemaal horen. Maar dan moet ik gaan! “Ben zo terug, pap!” Tussen een stel benen door, langs een zittende mevrouw, een klein sprongetje over de benen van iemand die languit is gaan zitten. “Andreas! Luister! Hier!” Hijgend trek ik de discipel aan zijn mantel! “U had eten nodig toch? Hier heeft u het. Vijf broden en twee vissen, voor de Heere.” Even lijkt het alsof ik een frons zie op het gezicht van Andreas. Een spottende, ongelovige frons, maar dan pakt hij me mee! “Kom maar, geef het zelf maar aan de Heere.”

Om me heen is het nu doodstil geworden. De armen van de Heere wezen naar de mensen. En toen omhoog. Iedereen was gaan zitten en nu luisterde iedereen mee. Voor de Heere Jezus lagen de vijf broden en de twee vissen. En de Heere heeft Zijn handen erover uitgestrekt. De Heere zegent het eten! Wat nu? Zou Hij het nu zelf op gaan eten? Zou ik ook nog wel wat krijgen? Langzaam zakken de handen van de Heere omlaag. Zijn vingers buigen zich om het brood heen! Krak! Krak! Een zacht krokant krakje klinkt tegen de heuvels op. Steeds landt er een stukje brood in een van de manden die klaarstaan. Krak ... krak ... krak ... plof ... plof ... plof ... “Zo, de eerste kan wel vast gaan uitdelen, jouw korf zit wel vol.” En weer breekt de Heere!

Mijn ogen staan wagenwijd open. Zoiets bijzonders! Zijn vader brak altijd het brood, in twee stukken of soms in iets meer stukken. Maar dit! Steeds breekt er weer een brok van het brood af, maar er blijft maar brood over! De eerste discipelen komen alweer terug, hun manden worden weer opnieuw gevuld. Soms met brood, soms met vis. Wat een wonder!

“Het is echt waar mam! Uw broden, die u vanmorgen gebakken hebt! Die broden! Heel de heuvel zat vol en iedereen heeft ervan gegeten! Het is echt waar! En ook van de visjes, die u zo lekker gebakken hebt! Zoveel! Het was echt geweldig! Wat is deze Jezus bijzonder! Hij is niet zoals ieder mens! Dit is echt de bijzonderste Man die ik ooit heb gezien!” De woorden ratelen uit mijn mond. Voor me staat moeder die het bijna niet kan geloven. Maar achter me staat vader en die kan niets anders doen dan knikken! Het is echt zo!

SLOTZIN

Bij Jezus is brood genoeg, voor iedereen!